

Off the grid

K. Bromberg

Vertaald door Mariëlle Brouwer

K. Bromberg bij Blush Books

S.I.N.

Last Resort

On One Condition

Final Proposal

FULL THROTTLE

Off the grid

On the edge

Over the limit

Out of control

Colofon

Laat iedereen weten wat je vindt van *Off the grid* van @kbromberg.

Gebruik #OffTheGrid en vergeet @blossombooks niet te taggen!

NUR 343 / 082501

© 2025 Blossom Books

Copyright (c) 2023. *Off the grid* by K. Bromberg. The moral rights of the author have been asserted.

Vertaling: Mariëlle Brouwer

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Voor deze uitgave hebben we zoveel mogelijk duurzame keuzes gemaakt. Wil je meer weten over ons duurzaamheidsbeleid? Ga dan naar blossombooks.nl/duurzaamheid.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.

Proloog

Riggs

Suiker.

Kleine ploppende sensaties barsten en knappen als ik mijn mond sluit rond de pluizige, katoenachtige substantie. Het lost snel op tegen mijn tong.

Ik eet eerst het roze wolkje.

Elke ronde een klein beetje.

Nog een hapje telkens als de auto van mijn vader door het smalle rechte stuk vliegt, waardoor mijn borstkas dreunt en mijn oren trillen onder mijn koptelefoon. Ik probeer het zo te timen dat het tot halverwege de race duurt. Ik weet dat hij halverwege is als mijn moeder naar de voorkant van de box komt waar we zitten. Dat is haar ding. Haar geluksplek. De plek waar ze stond toen mijn vader de laatste keer een race won.

Nu begin ik aan de blauwe suikerwolk.

Ik speel het spelletje opnieuw. Eén stukje voor elke ronde. Tot er nog één stukje over is.

Dat bewaar ik voor hem.

Ik eet het niet op, zodat hij het op zijn tong kan leggen als hij uit de auto stapt en naar me toe rent om me te knuffelen, zodat hij er overdreven smakelijk van kan smullen en kan zeggen: 'Mmm-mm, overwinning smaakt zoet.'

Ik giechel omdat hij zo grappig klinkt, met zijn haar vol zweet en helmsporen op zijn wangen.

Dan tilt hij me op zijn schouders zodat ik alle mensen kan zien die hem op de rug kloppen en hem feliciteren.

Zoveel mensen houden van je als je coureur bent, vooral als je op het podium eindigt.

Maar niet zoals ik van hem hou. Of zoals mama van hem houdt.

Mijn lichaam trilt als er weer een groep auto's over de laatste rechte lijn voor de tribunes raast. Maar deze keer kijk ik niet op. Ik ben te druk bezig met staren naar wat er nog over is van mijn blauwe suikerwolk. Te druk met me afvragen of ik nog een klein hapje kan nemen, of er dan nog genoeg overblijft voor mijn vader.

Het gaat nooit genoeg zijn – ik kijk op naar de televisie in de cabine om het nummer op het scherm te zien – nog tien ronden.

Absoluut niet.

Ik lik mijn lippen – de suiker plakt eraan. Misschien als ik een paar ronden oversla. Misschien komt het dan wel goed en merkt hij niet dat ik het verprutst heb.

‘Verdomme.’

Ik hoor het gevloek zelfs met mijn koptelefoon op en kijk op. Mijn moeder is weggegaan van haar geluksplekje. Gunther, de man die mijn vader vertelt wat hij moet doen, is boos.

Alweer.

Hij houdt ervan om tegen papa te schreeuwen en soms met zijn headset te gooien.

Hij neemt te veel risico's.

Hij veroorzaakt nog een dodelijk ongeluk.

Waarom blijven we zijn roekeloze gedrag belonen?

Deze keer is het goed gegaan. Maar hoe gaat het de volgende keer?

Ik onthoud wat Gunther zegt in het hokje. Later, als papa me instopt, vertel ik hem wat hij zegt. We giechelen om hoe stom zijn dreigementen klinken.

Ik heb gewonnen, toch?

Ik heb toch een podiumplaats behaald, Spencer?

Ik ben toch hoog in de punten geëindigd?

Dat zegt hij met een glimlach, een knipoog en een aai over mijn bol voordat hij het licht uitdoet. 'Overwinning is zoet', herhaalt hij nog een keer voordat hij de deur dicht klikt, zodat ik in slaap kan vallen en kan dromen dat ik ooit net als hij zal zijn.

'Godverdomme, Riggs,' mompelt Gunther weer.

Ik neem nog een hap suikerspin en grijns van oor tot oor. Vanavond mag ik dat gvd-woord gebruiken als ik papa vertel wat Gunther heeft gezegd. Hij dwingt me nooit om te doen alsof.

Mama wordt daar boos om.

Papa legt dan zijn vinger op zijn lippen om aan te geven dat ik het zachter moet zeggen, zodat zij het niet kan horen.

Gunther zegt nog iets. *Luid*. Maar tussen het geroezemoes van de menigte en het geschreeuw van iemand anders kan ik niet verstaan wat het is.

Er klinkt een schreeuw. Dan een gesmoorde kreet.

Ik kijk omhoog naar de muur van mensen voor me.

Dan kijk ik waar zij kijken: naar de grote televisie boven ons. Overal rook en er vliegen onderdelen in het rond. Banden. Grind. Blauwe onderdelen.

Onderdelen van papa's auto.

Het is stil in de cabine. Ik ruk mijn koptelefoon af, maar het is nog steeds stil.

'Nee. Nee. Nee. Nee.' Mijn moeder herhaalt het woord zachtjes. Steeds weer, terwijl ze haar hoofd heen en weer schudt, haar hand op haar borst.

Als ik ooit een ongeluk krijg, let dan op mijn handen, jongen. Als ze bewegen, betekent dat dat ik in orde ben.

Ze bewegen niet.

Ik staar ernaar. Ik wacht tot ze bewegen.

Dan barst het vuur los.

Dan verandert mijn wereld voorgoed.